

7krát od srdce i od plic
Bohumil Matějovský

2017

Sonet tuctového dne

Budík dořinčel. Ten zabiják snů.
Po probuzení těžká hlava,
horký sendvič, rychlá káva.
Zástup stejných dnů.

Výtahem dolů. Chvíli hledáš správnou řadu.
Reklamu pod stěračem zas máš,
zmuchláš ji, pak z řady vycouváš.
A město spolkne tě jak žralok návnadu.

Deset hodin u monitoru. Dnes nepřichází nápad.
Na stole fotku v rámečku.
A venku šerí se. Slunce zdrhá na západ.

Domů těšíš se, ale dohromady
máš v sobě pusto.
Ahoj zlato, tak už jsem tady!

Večerní zprávy. Mordy, šmejdi, požáry.
Že já na to koukal.
Na postel leháš jak na máry.

Prášky na spaní. Tak, a máš vyhráno.
Temnotou se propálily hvězdy.
Budík tiká. Čeká s tebou na ráno.

www.hledampochopeni.cz

Půlnoc se zlomí.
Na myši ruku.
Výprodej soukromí
je na facebooku.

Tady máme autíčko
tady jíme
tady jedno selfičko
tady spíme.

Co nejde s dobou
šup s tím do koše
krajinku zasněnou
máme na ploše.

Ctrl Alt Delete
jeden by z kůže vylít.

Bezdomovec

Jako trosečník
v oceánu plném lodí.
Z paluby mu občas
drobek hodí.

Přikrývá se novinami
kde lákají reklamami:
Lette s námi
za teploučkem na Miami!

Šlo tak snadno
klesnout na dno.
Na konečné stanici
levné víno v krabici.

A postel s nebesy
v parku.

Jediná almužna, jež je k mání:
falešný soucit a upřímné pohrdání.

Zlatá rybka

Zeptali se blázna
co by si přál
kdyby chytil zlatou rybku.
To vím, řekl.
Chtěl bych
plout oblohou
a být mrakem
který se vyprší
nad pouští
aby dal život oáze.
A chtěl bych
rozumět
řeči slunečnic.
Seděl bych
uprostřed pole
žlutého jak plátno
van Gogha
a uždiboval
léto z oblohy.
A do třetice
kdybych se mohl
pod hollywoodskou skálou
potkat s Marylin
v předvečer její smrti
abych jí mohl říct
že v životě
to nikdy není tak horké.
Sotva blázen svěřil svá přání
všichni se začali smát.

Šumava

Úsvit jak plamínek
oblohu rozžehne
noc plná znamínek
za obzor ulehne.

Včelky stráně nalíčí
koberce tkané z jehličí
bílý bez u cesty
jak šaty nevěsty.

Závoj z kapradí
a nikde spěchu
duši ti pohladí
svou dlaní z mechu.

Antidepressiva

Kouzelná tabletky

kteřá slíbí

že dá svět

zase na chvíli

do pořádku.

Obelstít mozek

a zapomenout.

Alespoň do svítání.

Tak usínáme

a místo oveček

počítáme vlky.

První druhý třetí

než všichni přejdou most

je tady úsvit.

Noční můry

utopíme v ranní kávě

zamkneme byt

i srdce

na deset západů

a už nám to připadá

docela normální.

Sluneční jezdec

Kůň a jeho pán
ve výhni ukován
cesta na jih láká
z obratníku Raka
dlouhou trasu
bez kompasu
po nebeském chodníku
až k rovníku.
V ten jediný den
stín tu nevrhají
zdrží se chvíli jen
časem nemrhají
a hned zas berou roha
pořád na jih
k obratníku Kozoroha
tam otočí se jezdec
na zlatém koníku
a šlapou zpátky k rovníku.
Od města k městu
žádné ploty
znají cestu
jak své boty
jih už se ztrácí
a od severu
vstříc jim letí
tažní ptáci.